

Presidentti
Russell M. Nelson

Kiitollinen vanhemmista

Onko sinun pitänyt joskus odottaa, että jotakin hyvää tapahtuisi? Mikä voi auttaa sinua, kun odotat?

Kaikki kahdeksan isovanhempieni vanhempaa liittyivät kirkkoon Euroopassa. He olivat hyvin uskollisia kirkossa. Sen jälkeen jotkut esivanhemmistani eivät enää eläneet evankeliumin mukaan. Sen vuoksi omat vanhempani eivät käyneet kovinkaan paljon kirkossa, kun minä olin lapsi.

Minä rakastin vanhempiani. He opettivat minulle hyvin tärkeitä asioita. En voi kylliksi kiittää heitä onnellisesta kodistamme. Mutta pienenä poikanakin tiesin, että minulta puuttui jotakin, koska perheemme ei käynyt kovinkaan usein kirkossa. Eräänä päivänä hyppäsin raitiovaunuun ja menin kirjakauppaan etsimään kirkosta kertovaa kirjaa. Rakastin evankeliumin oppimista.

Kun sain tietää viisauden sanasta, ymmärsin, etteivät vanhempani eläneet siten kuin se opettaa meitä elämään. Mutta minä halusin heidän elävän niin! Niinpä minä

yhtenä päivänä rikoin jokaisen kotona olleen alkoholi-pullon betonilattiaan! Luulin, että isä rankaisisi minua, mutta hän ei sanonut siitä minulle koskaan mitään.

Kun tulin vanhemmaksi, opiskelin koko ajan lisää evankeliumia. Aloin ymmärtää taivaallisen Isän kaunista suunnitelmaa. Minut kastettiin, kun olin 16-vuotias. Joulunaikaan sanoin usein itselleni: ”En halua enää yhtäkään joululahjaa! Haluan vain tulla sinetöidyksi vanhempiini temppelissä.” Odotin monta vuotta, että tuo unelma toteutuisi. Kun vanhempani olivat yli 80-vuotiaita, meidät sinetöitiin viimein yhteen perheenä! Sinä päivänä tunsin suurta iloa. Joka päivä tunnen yhä suurta iloa siitä, että heidät on sinetöity ja minut on sinetöity heihin. ●

Mukaiiltu huhtikuun 2018 yleiskonferenssipuheesta ”Ilmoitusta kirkkoa varten, ilmoitusta elämäämme varten”.